

Hdnyž běsche ſo Jeſuſ do ſwojeho měſta Kapernauma wróćil, hlaj, duž pſchinjeſechu k njemu jichtneho na poſleſchcžu ležo. So tutón wobohi hubjeny cžlowjeſ, kiž ſwojeje wicže, ſwojeho ſucheho drjenja dla na žanu nobu poſtupicž njemóžeſche, pſchede wſchěm wodacže ſwojich hrěchow trjebaſche, je ſjawnje ſ teho poſnacž, ſo Jeſuſ tule jeho ſnutſtownu potrebu poſnawſchi, k njemu džeſche: „Dowěr ſo, ſyno, twoje hrěchi ſu tebi wodate.“ Tutemu jichtnemu ſo wſchitzy, hdnyž tež niž w cžělnym, dha tola w duchownym naſtupanju runamy: tež my wodacža ſwojich hrěchow pſchede wſchěm trjebamy, jeli ſo njechamy w nich kónz wſacž a ſ nimi do wěcžneje cžwile ſacžahnyč. Hdže paſ nadeńdžemy pomoz w tajkej ſwojej žalóſcži a wukhowanje pſched ſwojim ſawinowanym wěcžnym ſacžiwjenjom? Jenicžzy pola teho, kiž k temu jichtnemu džeſche: „Dowěr ſo, ſyno, twoje hrěchi ſu tebi wodate.“ Bjeſ tamniſchimi piſmawučženymi nochzychu drje někotſi wěricž, ſo ſmě a móže Jeſuſ hrěchi wodacž; duž ſami pſchi ſebi džachu: „Tón leſtruje Boha!“ Ale Jeſuſ, jich myſle po ſwojej bójſkej wſchewědomoſcži widžo, ſo jich wopraſcha: „Cžeho dla myſlicže wy ſebi taſ ſle w ſwojich wutrobach? Kotre je lóžſche, prajicž: „Tebi ſu twoje hrěchi wodate, abo rjež: Stań horje a khodž woſoło?“ Nam cžlowjeſam je jene taſ njemóžne, kaž druge. My njemóžemy ſami w ſwojim mjenje hrěchi wodawacž; my tež teje mozy nimamy, ſo móhli khoróſcži a bėdnoſcži pſchifaſacž, ſo dyrbi ſo na naſche ſłowo ſběhnyč a twochnyč. Jeſuſ paſ jako Synu Boži ma poſnu bójſku móž ſa woboje. Duž ſo tón Anjeſ na ſwojich njewěrjazyh pſhecžiwnikow hiſchcže ſ tymi ſłowami wobrocži: „So byſchcže paſ wjedželi, ſo cžłowſki ſyn móž ma na ſemi hrěchi wodawacž, džeſche wón k temu jichtnemu: „Stań horje, ſběhń ſwoje poſleſchcžo a dži dom.“ A tón jichtny ſtany wuſtrowjeny a domoj džeſche. S tutymle ſkutkom ſwojeje bójſkeje wſchewomozy wón tym njewěrjazym ſe ſkutkom prawje do woczow ſwoju bójſku móž hrěchowodawanja dopoſa. Tule ſmilnoſcž a dobrotu,